

بیماری حرکت در فضا و نقش پرستار

کتایون کرباسچی*، امیر خوشوقتی، سیدعباس سیادتی

* دانشجوی کارشناسی ارشد پرستاری نظامی، مربی دانشکده پرستاری آجا

مقدمه: تقریباً هر شخصی بیماری حرکت را به گونه‌ای تجربه کرده است. بیماری حرکت مانند بسیاری از موقعیت‌های حرکت از جمله سفر با سفینه‌های فضایی نیز ممکن است بروز نماید. اگرچه این بیماری یک مشکل قدیمی است اما در مورد اتیولوژی و درمان آن اطلاعات کافی در دسترس نیست و پرستاران لازم است مداخلات موثری که بیشترین تاثیر را در پیشگیری از این بیماری دارد بکار بندند. هدف مطالعه حاضرین است تا نقش پرستاران را در پیشگیری از بیماری حرکت در فضا آشکار نماید.

روش بررسی: مقاله حاضر یک مطالعه مروری می‌باشد که با استفاده از منابع الکترونیکی و پایگاه‌های اطلاعاتی معتبر از سال ۲۰۰۰ تا ۲۰۱۰ تدوین شده است.

یافته‌ها: ۷۳ درصد از فضانوردان که برای اولین بار با سفینه فضایی به ماموریت می‌روند بیماری حرکت را در اولین، دومین یا سومین روز ماموریت و برخی دیرتر بخصوص در زمانی که ماموریت فضایی طولانی تر می‌شود و بعد از فرود، تجربه می‌کنند. علائم این بیماری در مواجهه بدن با وضعیت بی وزنی تشدید می‌گردد. ویژگی‌های فیزیولوژیک بیماری مسافرت در فضا و زمین یکسان است بجز رنگ پریدگی که دلیل عدم وجود فشار هیدروستاتیک، در فضانوردان مشاهده نمی‌گردد. پژوهش‌های جدید حاکی از آن است که علاوه بر داروهای همچون پرومتازین، اسکوپولامین و زنجبیل که اغلب برای درمان بیماری حرکت استفاده می‌شود، آموزش‌های مراقبتی پرستاران شامل کنترل نوع غذایی دریافتی، وضعیت نشستن، کنترل حرکات سر و تکنیک‌های آرامسازی، معطوف کردن توجه به موضوعی دیگر، شبیه سازی تصورات و خود هیپنوتیزمی در پیشگیری و کنترل علائم بیماری حرکت در فضا موثر است.

بحث و نتیجه گیری: پژوهش‌های انجام شده نشان داده است شیفت مایعات، هیدروپس لابیرنت و افزایش فشار داخل جمجمه و عدم تقارن شنوایی و حرکات سر که متاثر از شرایط بی وزنی است، از دلایل اصلی بیماری در فضا هستند. پرستاران از طریق آموزش و معرفی داروهای که بهترین تاثیر را در درمان بیماری آنها دارد میتوانند به پیشگیری و کنترل علائم بیماری کمک موثری نمایند.

کلمات کلیدی: بیماری حرکت، فضانوردان، مراقبت‌های پرستاری.